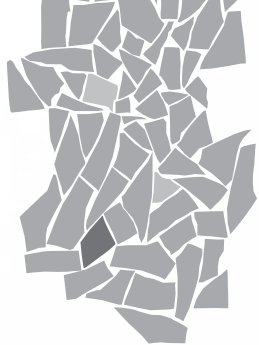

Andana
editorial

Col·lecció
TRENCADÍS

En la línia dels tres punts

Pasqual Alapont

Andana
editorial

© del text: Pasqual Alapont
© de la coberta: Pere Fuster

Títol original: *En la línia dels tres punts*. Publicat per Edelvives, 2007.

© d'aquesta edició: Andana Editorial, 2022

Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net
www.andana.net

Revisió: Maria Ferragud

1a edició: novembre de 2022

ISBN: 978-84-18762-61-1

Dipòsit legal: V-3441-2022

Imprès a la UE

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, podeu adreçar-vos a Cedro (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La notícia

El dia 3 d'octubre, al matí, la mare va donar a Víctor i a Virgínia la notícia que havia de canviar les seues vides. Semblava tranquil·la, però durant prop de quinze minuts va estar donant voltes al tema sense traure-se'l dels dits: que si la vida era com un vaixell, i un dia et trobes en una illa i un altre no saps on vas, que si dos persones que naveguen en un bot no poden remar en direccions oposades o que si quan una nau s'enfonsa és el moment de saltar per la borda.

Víctor, de set anys, acaronava la closca de Gregòria, la seua tortuga, i pensava que si el discurs mariner durava un poc més, al remat es perdria el seu programa de televisió favorit. Virgínia, de tretze, es mirava les mans; després es va fixar en la mare i va voler posar nom a la nova situació.

–Aneu a divorciar-vos, el pare i tu, veritat?

–Bé, és temporal. No canviarà res. Viurem en cases diferents, això és tot. Però per a vosaltres tot continuarà igual.

–Temporal? Quant de temps?

–És difícil de dir.

–Una setmana?

–No ho sé. Fa temps que discutim, tu ho saps.

Sí, era cert que feia temps que discutien. Però a Virgínia li eren igual les raons de l'un i de l'altra: si el pare tenia una amiga, si la mare n'estava decebuda, si els dos havien crescut o deixat de créixer a deshora, si resultava que ja no podien remar en direccions oposades. Què havien de fer ella i el seu germà? Els demanaven que saltaren per la borda, sí, però on?, al centre de quin oceà?

–I el pare on està? –va preguntar Virgínia.

–Hem acordat que primer vos ho contaria jo. No ho sé..., hem pensat que seria millor així.

La mare va callar i va alçar-se sense cap propòsit concret. Era més aviat com una fugida. Dubtava si aquesta era la millor manera d'assabentar els fills, però això és el que havien acordat, per no traïr els seus sentiments davant d'ells, per no discutir ni cedir al xantatge dels seus ulls extraviats que ara la ferien com punyals. Era una decisió meditada i no hi havia marxa arrere.

Virgínia també estava concentrada en els seus pensaments; recordava unes paraules de l'última baralla dels pares que se li havien quedat entravessades, el mateix dia que tornaven de vacances, amb les maletes encara per desfer.

–Espere alguna cosa més de la vida que criar fills, Teresa.

–I jo, Cèsar, què et penses?

Fins aleshores a Virgínia no se li havia acudit que els pares pogueren ser una altra cosa. Una pregunta de Víctor la va fer tornar a la realitat.

–També es divorciarà de mi, el pare?

La mare va esbossar un somriure.

–Per què dius això?

–Nosaltres també discutim.

–És diferent. Els pares continuarem estimant-vos de la mateixa manera, però ja no viurem a la mateixa casa. Ja no ho passem bé junts –Va sospirar–. No com abans.

Víctor es va alegrar que es tractara d'això. Perquè si era només això, en realitat, li semblava que el problema no era tan gros.

–Jo conec molts jocs –va dir–. Gregòria i jo no ens avorrim mai. Bé, ara sí que estic un poc avorrit.

–Ets idiota! –va saltar Virgínia, i se'n va anar corrents, amb la sensació que algú li havia arrabassat la infantesa de colp, amb tot just tretze anys.

A mitjan vesprada, la tia Tona i l'oncle Ramon van travessar la porta com una tramuntanada i es van instal·lar al menjador. Per ser exactes la tia era el vent fort i l'home la seguia com sempre amb discreció i les mans a les butxaques.

Sense parar esment en els nebots, la tia es va encarar amb la germana.

–T'ho vaig advertir o no, Teresa, que això passaria? El mateix dia que et vas casar, et vaig advertir, sí o no? Que caiga morta ara mateix si dic una mentida.

–Sí, em vas avisar que el meu matrimoni no duraria gens, i ha durat quinze anys. N'hi ha de pitjors. I mentrestant hem sigut feliços, almenys durant molt de temps hem sigut feliços, que és més del que poden dir alguns de tota una vida.

–Feliç! Quina felicitat ni quins romanços! Què pensaves que era el matrimoni, una festa de final de curs?

–Almenys no pensava que seria una guerra diària.

La mare es va fixar en els seus fills i es va mossegar la llengua. No volia haver dit això davant d'ells i es va encendre de ràbia.

–Deixa'm en pau, Tona!

Però la germana no havia arribat als fons de la qüestió encara i va continuar remugant.

–Es veia vindre. Cèsar té alguna cosa en la mirada, una cosa estranya. No mira de cara, Teresa, no em digues que això també m'ho he inventat jo.

L'oncle Ramon va intervindre amb un acudit que pretenia canviar de tema:

–Per l'amor de Déu, Tona, no tragues les coses de polleguera. Com vols que mire? Cèsar és miop.

–Tu calla. Encara et posaràs de la seua part!

–Només pensava en els xiquets.

L'oncle els va fer una ullada. Aparentment, els dos estaven concentrats en la seua faena, però li va fer l'efecte que no perdien punt de la conversa. S'hi va acostar, va despentinat els cabells de Víctor i va fer l'ullet a Virgínia.

–Mal rotllo, no?

–Mal rotllo –va respondre ella.

–Què feu?

Víctor es va engrescar.

–Estic acabant els deures. Vols ajudar-me a pintar?

–Sí, clar, pintar mones és la meua especialitat.

–I a mi em pots ajudar a fer equacions? –va preguntar Virgínia.

L'oncle es va quedar parat.

–Les matemàtiques no són el meu fort, però... ho intentaré.

–Deixa-la, que et ve justet fer una factura i encara l'enredraràs –va intervindre la tia.

L'oncle va posar els ulls en blanc i va fer el gest d'anar emmanillat.

–Ho sent, Virgínia, estic lligat de peus i mans. Jo t'ajudaria, però no em deixa la guàrdia civil.

Virgínia i Víctor van riure.

–Ni tens gràcia, Ramon, ni n'has tingut mai. Son pare és qui hauria d'estar aquí. No treballa en un banc? Doncs a fer equacions. S'ha d'estar a les bones i a les dolentes. És molt bonic...

–Bé, ja n'hi ha prou, Tona, –la va tallar la mare–, t'he cridat perquè m'ajudes, no perquè m'esvalotes el galliner. –Hi hagué un silenci dens i després va afegir–: Serà millor que faça un poc de café.

Quan la mare se n'entrà a la cuina, l'oncle va agafar la paraula.

–Bé, les coses ara canviaran un poc... amb això dels pares, però no vos heu de preocupar... Tot anirà bé.

–Serà millor, ja ho veureu –el va interrompre la tia amb una alegria fingida, però tampoc no va saber explicar per què havia de ser millor.

A continuació es va abalançar sobre Víctor i el va acollir a l'interior de la seua pitrera. Aquest va mirar la germana de reüll i els dos van somriure amb complicitat. Ja n'havien

parlat, de la famosa abraçada amorosa de la tia, que et posava entre pit i pit i t'entabuixava amb la pudor de colònia i l'aroma de pi que feia servir per rentar la seua casa.

–Pobres criatures –va sospirar la dona.

Fins a la nit, Víctor no es va adonar de què significaven realment alguns dels capítols de la nova situació familiar. El pare va telefonar i va dir que se l'estimava molt, «però molt molt, més del que et penses, fill, m'entens? Ets el més important per a mi. Tu i Virgínia». En acabat va somicar i es va posar a riure sense que vinguera al cas. A Víctor li va fer l'efecte que havia begut un poc, com un dia de Nadal que també havia parlat una miqueta estrany.

–Ja veuràs que bé que ens ho passarem, Víctor. Un dissabte agafarem el cotxe teledirigit i anirem a un jardí fantàstic que conec, ple de muntanyetes.

–I em podré endur Gregòria?

–Sí, li farem un casc amb la corfa d'una nou i la llançarem a tota virolla pels pendants.

Víctor es va alegrar que son pare se'n recordara, del cotxe teledirigit; feia un mes que estava trencat i encara no havia tingut temps de dur-lo a arreglar. Potser això del divorci encara seria bo per a refrescar-li la memòria.

–Quan vindràs a sopar? –va dir–. Tardaràs molt?

Hi hagué un silenci a l'altra banda de la línia i després el pare va parlar.

–Crec que no podré anar a sopar a casa, almenys de moment.

–Però per què?

–Ara visc en un altre lloc. Me n'he hagut d'anar més lluny. No t'ho ha explicat la mare?

–Ja no vius a Espanya?

–Sí, clar, estic a set o huit carrers només, en un hotel. Però és provisional. Quan tinga una casa podreu vindre i estar amb mi.

–Però per què no vens a sopar? Vols que parle amb la mare?

El pare va somriure a l'altra banda.

–No, deixa-ho estar, hui no pot ser, Víctor, m'he d'organitzar primer. Però ja quedarem un altre dia, eh?, soparem una hamburguesa, o una pizza, el que tu vulgues. Conec un lloc fantàstic. Hi anirem els tres, t'ho prometo, nosaltres i Virgínia. –De sobte, es va posar seriós.– Sempre estaré al vostre costat, sempre, m'entens?

El pare tornava a parlar foradat, de manera que Víctor li va fer un bes de bona nit i se'n va anar a donar de menjar a Gregòria.

Més tard, quan se'n van anar a dormir, més que pel divorci, Víctor estava angoixat perquè volia conèixer el sexe de la seua tortuga. Mentre es rentaven les dents va compartir el dubte amb la germana.

–Per què ho vols saber? –va preguntar ella.

–L'oncle m'ha dit que algunes tortugues tenen cua.

–Totes les tortugues tenen cua.

–Vull dir la cua de davant.

Virgínia el va mirar de fit a fit.

–Què?

Víctor va enarcar les celles i va abaixar la veu com per confessar-li un secret.

–Ja saps: la xixarringa...

–Bé, i què vols? –va preguntar la germana amb un punt d'irritació.

–Li vaig posar Gregòria perquè era una tortuga, no el senyor tortuga, te n'adones? I si ara resulta que en comptes d'una xica és un xic? A mi no m'agradaria que em digueren Victòria.

–Es diu mascle i femella.

–Qui es diu Mascle i Femella?

–Els animals no són xic o xica, ninot, són mascle i femella.

–Aleshores no tenen cua?

–Jo què sé. Ves-te'n a dormir, plom, que ets un plom! –va exclamar Virgínia, i el va traure del lavabo d'una revolada.

L'endemà de vesprada, a la porta d'escola, Virgínia i Víctor es van trobar la tia Tona que els esperava.

–I el pare? És ell qui ve a arreplegar-nos sempre.

–Ja veus, ara diu que no pot. Com si jo no tinguera res a fer.

–I la mare on està? –va preguntar la neboda.

La tia es va fer la misteriosa.

–No podia vindre. Ha hagut d'anar a arreglar uns papers. Per això... –Va fer un gest en al·lusió a Víctor com per indicar-li que hi havia roba estesa.– Per això que tu saps. Jo vos portaré a casa.

–Em sé portar tota sola, gràcies, no cal que et molestes

–va contestar Virgínia.

–No sigues orgullosa. Jo, pels meus nebots, faig el que faça falta.

–Fes-ho per Víctor. Jo vaig anant.

–No tens clau, bonica.

–És igual, vos esperaré a la porta –va respondre aspra, i se'n va anar corrents.

La tia Tona va fer un sospir.

–Que rebel que és, la teua germana, té la mala llavor de son pare.

–I jo tinc la mala llavor? –va preguntar Víctor.

La tia el va estrényer contra la pitrera i el va entabuixar de colònia.

–No, fill, tu ets dolcet com un pastisset de moniato.

Víctor es va quedar un pèl contrariat, a ell també li hauria agradat tindre la mala llavor de son pare.

L'equip

Virgínia feia bàsquet com a activitat extraescolar. Jugava en la posició d'ala i es caracteritzava per un tir de mitja distància eficaç que permetia eixamplar el joc del seu equip i guanyar espais d'entrada per als companys; tenia olfacte per a situar-se en la pista, per guanyar una bona posició de llançament i trencar el marcatge dels contraris; i en defensa era també apreciada, perquè amb la seua altura podia ajudar els pivots i perquè sabia anticipar-se als contraris i forçar-los a prendre decisions arriscades. Sens dubte era un dels pilars de l'equip, juntament amb Miquel, el base titular, que també llançava bé, i que sobretot tenia intuïció per saber quan calia jugar ràpid i quan s'havia de matar el ritme dels rivals. Els dos es compenetraven bé, com un tàndem perfecte, i moltes vegades Miquel li servia la pilota sense mirar-la, la veia arrencar de reüll i sabia que lluitaria per una bona posició de tir, o que desplaçaria el seu marcadore i li deixaria un passadís lliure cap a la cistella.

No obstant això, era l'últim any de Virgínia, perquè acabava de fer els tretze, i quan la temporada següent passaren